2n Festival literari
Castell de Canyelles

Relat: Cupido dorment

Autor: Maria Jesús Freixa Matalonga

Categoria: Català

Premi del certàmen:
obra de l'escultor i artista
Francesc Barceló

Ajuntament de Canyelles

Diputació Barcelona

CUPIDO DORMENT

Maria Jesús Freixa Matalonga

“No entrava en els nostres plans, això. En realitat no havíem fet mai plans, ens menjàvem la vida a queixalades” ***Boulder*, Eva Baltasar**

El Lluís té un plec de papers arrugats de tant llegir-los i plora. Primer, desconsoladament; després es calma. Però no pot parar. Plora, plora i plora, assegut a la punta del llit en una habitació que sembla d’hotel. Envoltat de canyes de pescar per tot arreu, cinta aïllant d’amplades diferents i un gran rotlle de plàstic de bombolles. No se’n sap avenir, el que farà ara és el més delicat que ha fet en tota la seva vida. Ho ha de fer ràpidament, abans no sigui massa tard. Torna a llegir el manyoc per agafar forces. Se li ofega l’ànima.

Comença l’operació, apila totes les canyes de pescar a un costat de l’habitació. Ha comprat totes les que tenien a les millors tendes de pesca de Bilbao. Les va col·locant sobre el llit, al costat d’una mena de farcell de roba allargassat. Sort que darrerament el Pere havia perdut pes i recuperat la figura llarga i esvelta de quan es van conèixer. Un cop ha aconseguit cobrir tot el cos amb les canyes de pescar, agafa el plàstic per embolicar coses delicades i el va enrotllant al voltant de tot el manyoc. I amb força, va ajuntant canyes i cos. Cal només veure algunes canyes al capdamunt i fer l’embalum el més compacte possible. És l’única manera que el podrà treure de l’habitació i trobar algú que l’ajudi a carregar-lo al cotxe sense aixecar sospites. Tirarà el seient del copilot enrere i hi posarà les canyes de pescar embolicades, i ho cordarà tot amb el cinturó de seguretat.

Ahir van anar a sopar al *Nerua*, un dels pocs restaurants d’estrella Michelin que els faltava. Havent sopat, van voler passejar pels voltants del *Guggenheim*. El Pere es va trobar malament i van haver de tornar abans del previst a l’hotel. Quan el Lluís ha sortit de la dutxa, en tocar-lo estava fred, gelat. L’ha cridat pel nom diverses vegades, l’ha tocat. Res. Res de res. Mort. No calia cap metge. Enmig de la desesperació ha vist un sobre a la tauleta de nit amb el seu nom escrit, ”Lluís”, amb la lletra polida del Pere.

L’ha obert, l’ha llegit, l’ha plorat, l’ha ensumat, l’ha rebregat, l’ha tornat a llegir. Sense treva.

“Estimat Lluís,

si estàs llegint aquesta carta, segurament, és perquè les coses no han anat tan bé com em pensava. Tu i jo hem sigut una gran parella i sempre ens ho hem explicat tot. Excepte això, em sap greu no haver-t’ho sabut dir, em pensava que les coses anirien diferents. De fet, no em van dir pas això fa uns mesos…”

L’esmorzar continental per a dues persones està intacte sobre el carretó. El cafè ja està fred, però l’ajudarà a agafar forces. Se l’empassa malgrat el nus a la gola, agafa un croissant, li fa una queixalada i esbossa un somriure trist, el primer del matí. Al Pere li agradaven molt les banyes. ”Ep! Només del croissant!”, deia.

D’esma, fa les maletes, caldrà deixar l’habitació a les dotze i són vora les onze. A tres quarts de dotze truca a recepció perquè l’ajudin a baixar l’equipatge. Intenta no posar-se nerviós. Just quan han aconseguit treure les canyes de pescar i les han recolzat a la paret, de l’habitació del costat en surt la marquesa de Romanones i el seu gos, una *marilin* d’aquelles, ridículament vestida de rosa amb lluentons i que es posa a ensumar les canyes, comença a bordar desesperadament i aixeca la pota. El Lluís deixa anar un crit ofegat, la senyora marquesa fa una estrebada i es disculpa educadament. Per sort, hi ha dos ascensors.

—*!Estas cañas pesan como un muerto, señor!* —diu el grum que l’ajuda. El Lluís dibuixa un somriure trist i pensa “Ho aconseguirem, Pere? No ho sé pas”

“No sé pas en quin punt del viatge ens trobem, però m’agradaria demanar-te un favor molt gran. De fet, és el meu somni. Caldria que arribessis a Sitges i anessis a visitar en Serra, el restaurador d’art. Ell té les instruccions del meu últim desig.”

Puja al cotxe, corda el cinturó del paquet de canyes i enfila cap a un destí desconegut. Quin desastre, està ben descentrat. Millor posar el GPS: S-I-T-G-E-S. Una preocupació menys, segueix les indicacions de manera automàtica.

“La nostra història no ha estat una història qualsevol. En recordo cada mil·límetre, cada pas que anàvem avançant plegats. M’ha agradat molt poder compartir tanta vida amb tu. Llàstima d’aquest final.”

—Sí, sí. Tot un final! Embolicat amb canyes de pescar i plàstic de bombolletes. Mira que t’emocionaven coses, però la pesca. La pesca no era cap sant de la teva devoció. No feia gens per una persona tan dinàmica com tu. En canvi, el plàstic de bombolles des que et dedicaves a l’art, et va acompanyar tota la teva vida i t’acompanyarà tota l’eternitat!

El Lluís torna a arrencar el plor. Hi ha un moment que no veu bé la carretera. Aprofita per parar a comprar alguna cosa per picar, anar al lavabo i tornar al cotxe de pressa per no aixecar sospites. Encara està lluny del seu destí, condueix sense pensar només amb l’objectiu d’arribar a Sitges com més aviat millor, però ja té una edat i haurà d’anar parant o no podrà complir el desig del Pere, el seu estimat Pere.

“Et recordo a Roma, enfilat en la bastida, torrat pel sol. En Gianluigi Colalucci ja m’havia parlat de tu amb molta admiració, de la teva mà delicada i de la teva sensibilitat. No m’havia dit res de la teva bellesa, per això em vaig quedar de pedra.

Recordo que va ser amor a primera vista. A vegades quan ens discutíem, rescatava aquest record i em tranquil·litzava per seguir lluitant per nosaltres. Quins dies aquells! Vam fer de tot, no ens vam deixar res per aprendre de l'un i de l'altre. M'embriagaves amb els teus mots, mentre m'absorbies amb els ulls. Sentíem una atracció poderosa l'un per l'altre, ens enteníem. No m'havia sentit mai així, tot era nou i brillant per a mi. Vaig caure ben rendit sota la lluna plena, les estrelles i tu. Et desitjava amb tots els sentits. Els meus ulls no es podien cloure. I la meva mà, de tant desitjar-te et resseguia molt lentament fins a aturar-se als mugrons, que es delien pels meus llavis. Bevíem l'un de l'altre, lliurant-nos plenament sense recança, amb delit fins a sentir-nos saciats i lliures de tant estimar.

Em sentia molt afortunat d'haver trobat els teus braços i de sentir la teva pell, la teva veu. Ara ja puc morir-me —pensava— foll d'amor. Tot el meu passat i tot el meu futur són dins teu, d'on no n'he pogut fugir ni amb tot el món en contra."

És negra nit, té tot el món en contra, els ulls del Lluís estan enrojolats, fa alguna essa i finalment decideix parar a la cuneta i fer una capcinada. Té por, molta por. Està desesperat, mira la lluna, les estrelles i estreny la mà al cor, on s'amaga la carta. S'adorm profundament abraçat amb les canyes.

Els primers rajos del sol juganers desperten el Lluís, sort que ha pogut dormir. Intenta obrir una finestra, però està espatllada. S'ofega, quina ferum més terrible! Surt disparat a pixar contra el tronc d'un arbre. Entra al cotxe rabent, a fora fa fred i no pot deixar-lo sol gaire estona. Li sembla que l'espien. Una bafarada de mort, pixum, suor i llàgrimes li arriba tan sols pujar al cotxe. Li venen arcades. Aturarà el cotxe a la propera benzinera i comprarà tots els ambientadors que trobi de la mateixa olor. Les barreges no han estat mai sant de la seva devoció.

Després de la següent parada, té un *déjà-vu*: l'arcada! Comença a penjar ambientadors per tot el cotxe, sembla un arbre de Nadal fora de temporada. L'ambient és més respirable, millora, però comença a esternudar com un boig, no havia comptat amb la seva hiperreactivitat. Haurà d'escollir: morir ofegat per la pesta de mort o d'un atac d'esternuts. A la propera parada haurà de comprar una capsa d'antihistamínics. Té ganes d'arribar a Sitges, coneixent al Pere, segur que allargarà la sorpresa. Ja no sap ni quin dia és, ja en fa uns quants que condueix, ha perdut el compte i el cap.

"Recordes Londres? Allà em vaig enamorar d'un bust d'un querubí? El té el nostre gran amic, en Serra, a Sitges. Un cop arribis allà, vull que em porteu al Castell de Canyelles, per ser-hi enterrat. Ell et mostrarà l'entrada de les coves de Sitges, i el camí soterrat que porta al Castell. No vull que els meus cosins, en sàpiguen res. Ja saps que aquest lloc sempre ha sigut molt especial per a mi. Va ser la meva primera feina de restauració. El meu estimat oncle Miquel em va demanar que el convertís en residència familiar i que conservés les parts més antigues del segle XIV, l'escut de la família Bouffard i part de l'estructura. Vaig posar-hi molt d'amor en aquesta restauració i és per això, que m'agradaria ser enterrat al capdamunt de la torre circular, que està al costat del mur que encara conserva els cinc merlets, juntament amb el Cupido. Finalment, tu sabràs el secret que jo no m'he pogut endur a la tomba, tinc les meves sospites (en Serra t'ho confirmarà) que aquest àngel pertany a una escultura de Michelangelo que va desaparèixer l'any 1638 a Whitehall, a Londres. Estava catalogat com el Cupido dorment i és ben bé on vull passar la meva eternitat sota el símbol de l'amor dorment, que t'estarà esperant".

De sobte, el Lluís s'adona que ja és a Catalunya i que els cotxes circulen al revés. No entén res, està tan cansat! Veu tot de llums que l'enlluernen, sent sirenes, intenta esquivar els cotxes que l'estan perseguint, fa dos cops de volant i acaba a la cuneta amb el capó ben arremangat. Salten els *Airbags*, mira al costat per veure si el Pere està bé i sent un "toc, toc" a la finestra. L'abaixa i veu un Mosso d'Esquadra, el Lluís no acaba d'entendre si està somiant, si és viu o mort. Intenta preguntar-li al Pere, però no respon.

Un Mosso amb mascareta l’està apuntant. Quan obre la finestra, el Mosso fa tres passes enrere, li ve una arcada i crida.

—Identifiqui's!

Al Lluís li ve un *flash* i recorda, recorda i plora, li cau el cap sobre el volant, alça les mans i plora, no pot parar i sanglota sense pausa.

—Cupido dorment, Cupido dorment… —crida el Lluís. El Mosso no acaba d’entendre si Cupido és el nom i Dorment el cognom, o és a l’inrevés?

El Lluís, desesperat, necessita sentir el Pere més a prop. Es posa la mà a la butxaca i sent un tret sec. Una taca de sang s’esbadella com un brot de rosella per la carta i esborrona el “T'estimo i t’estimaré sempre, Pere”.

Ajuntament de Canyelles